

Arrest

nr. 190 042 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die aangaven op 12 juni 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dienden op 25 oktober 2011 een asielaanvraag in. Zij verklaarden hierbij dat zij een Schengenvisum verkregen van de Portugese autoriteiten.

1.2. Verweerder verzocht de Portugese autoriteiten op 17 november 2011 om verzoekers, gelet op artikel 9.2 van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, om de overname van verzoekers.

1.3. Bij schrijven van 7 december 2011 willigden de Portugese autoriteiten het overnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 januari 2012 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekers dienden, via een op 22 maart 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 29 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 18 februari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2013, en actualisatie op 25.06.2013, werd ingediend door :

*[N.B.] [...]
nationaliteit: Armenië
[...]*

[N.A.] [...]

*Wettelijke vertegenwoordigers van:
[N.E.] [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 25.10.2011 in België asiel aan. Aangezien betrokkenen gereisd hebben met een Schengenvisum, afgeleverd door de Portugese autoriteiten op 31.05.2011, werd er in het kader van de Dublinakkoorden een overname gevraagd aan Portugal op 17.11.2011. De Portugese autoriteiten

verklaarden zich akkoord met de overname op 07.12.2011. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 18.01.2012 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor hun asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkenen dienden zich aan te bieden bij de Portugese autoriteiten. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De loutere vermelding van art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, volstaat niet als buitengewone omstandigheid, daar er geen bewijzen van aanwezig zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen halen aan dat zij in behandeling zijn voor hun ernstige psychische aandoeningen. De medische problemen kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen). Het staat betrokkenen vrij een aanvraag 9ter in te dienen.

Betrokkenen halen aan dat zij een inhumaan leven beleefd hebben in hun land van herkomst en dit opnieuw zullen beleven bij hun terugkeer. Zij verwijzen hiervoor naar verschillende artikels (The Country of Return Information Project dd 2009 en Médecins Sans Frontières Australia, Unison NGO, United Nations Development Program, United Nations International Children's Emergency Fund, Multicultural Disability Advocacy Association).

Dit kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat zij een inhumaan leven zouden hebben bij een terugkeer naar Armenië.

Betrokkenen halen aan dat zij omwille van enorme problemen in hun land van herkomst waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden, hun land dienden te ontvluchten. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor dat zij enorme problemen gekend hebben in hun land van herkomst en dat zij hierdoor hun land dienden te ontvluchten.

Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen verder aan dat het onwenselijk zou zijn voor hen om in dit stadium van integratie terug te moeten keren naar hun ontvluchtte geboorteland. Voor hen zou dit een trauma betekenen. Ook zou een terugleiding naar de grens onmogelijk en onmenselijk zijn en niet in verhouding met het doel dat men wil bereiken. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen immers hun aanvraag 9.2 opsturen, via koerierdienst, naar het visumcentrum in Moskou dat bevoegd is voor aanvragen 9.2 voor België.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen verwijzen ook naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers en halen aan dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar zijn (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden teneinde hun argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij goed Nederlands spreken, dat zij werkwilbig zijn, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd hebben; betrokkenen halen aan dat zij op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 18 februari 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de heer:

Naam, voornaam: [N.B.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een geldig visum"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 18 februari 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan mevrouw:

Naam, voornaam: [N.A.]

[...]

nationaliteit: Armenië

+ minderjarig kind: [N.E.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een geldig visum"

Dit is de derde bestreden beslissing.

1.7. Verzoeker werd op 6 september 2015 gerepatrieerd naar Yerevan.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit een door verweerder neergelegd stuk blijkt dat de verzoeker op 6 september 2015 werd gerepatrieerd met bestemming Yerevan. Dit feit wordt ter terechtzitting door de raadsman van verzoekers niet betwist. Uit voormeld gegeven blijkt dat de tweede bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat verzoekers nog een actueel belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing en hun raadsman toont ter terechtzitting ook niet aan dat verzoekers nog een dergelijk belang hebben.

Het is verder niet betwist dat aan verzoekster op 18 januari 2012 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Het staat dan ook niet vast dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, de derde bestreden beslissing, verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Verzoekers' raadsman weerlegt deze vaststelling niet en toont dan ook niet aan dat verzoekers een belang hebben bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

3.2. Verder dient er rekening te worden gehouden met het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts kan worden ingewilligd indien de aanvrager in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898). Aangezien verzoeker reeds werd gerepatriëerd naar Yerevan kan niet worden vastgesteld dat hij nog een belang zou hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Ook deze vaststelling wordt door de raadsman die verzoekers ter terechtzitting vertegenwoordigt niet betwist. Er dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is in de mate dat het door verzoeker werd ingesteld.

4. Onderzoek van het beroep dat door verzoekster werd ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 27/03/2013.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. zich voornamelijk hebben gestoeld op punt 2. van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009.

“Daarenboven menen verzoekers onder zeer uitzonderlijke, humanitaire omstandigheden te ressorteren en wensen zij samen met heel gezin een beroep te doen op artikel 3 EVRM – die een verbod inlast op een onmenselijke of vernederende behandelingen ingevolge de gezondheidstoestand en een absolute bescherming biedt – om derhalve een verblijf te bekomen in België wegens tot het behoren van een kwetsbare groep en eveneens de ernstige ziekten in verzoeker[s]’s hoofde en alhier te genieten van de medische bijstand (E.H.R.M. 2 mei 1997, D t. Verenigd Koninkrijk; RvS, 5 oktober 1999, nr. 82.698, RDE N° 119; ECRM 19 mei 1994, Tanko t. Finland; ECRM 10 maart 1994, Nazarin, R.V. 1994, afl. 53).

Artikel 3 van het EVRM eist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land van herkomst waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Deze bescherming ex art. 3 EVRM zal in uitzonderlijke gevallen toepassing sorteren. Diegene die een schending van deze bepaling aanvoert zal zijn beweringen moeten staven middels met een begin van bewijs, zodat blote beweringen of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandelingen op zich niet volstaat om een inbreuk te impliceren op art. 3 van het EVRM.

“Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep...”

Verzoekers zijn thans in behandeling voor hun ernstige psychische aandoeningen wegens de gebeurtenissen die welk zij hebben moeten trotseren in het land van herkomst. Hun medische aandoeningen zullen een vreselijke uitwerking sorteren op hun sociaal, psychisch en economisch leven in het land van herkomst bij terugkeer, alwaar zij dagdagelijks gepest en gediscrimineerd zullen worden om reden dat personen met een dergelijke ziekten als taboe worden beschouwd in het land van herkomst en volledig uit het maatschappelijk leven worden geïsoleerd, zoals uit de naar voren gebrachte bronnen en stukken blijkt.

Verzoekers zullen nooit een normaal leven kunnen leiden in het land van herkomst, temeer daar zij aldaar ernstige problematieken kennen die welk het basis vormde van hun asielrelaas.

Verzoekers zullen constant worden gediscrimineerd en als een onvolwaardig persoon worden gecatalogiseerd en daarvoor constant aan de kant worden geschoven.

Uiteraard zal dit leiden tot enorme beperkingen in het sociaal functioneren.

Deze psychologische bedreigingen en beperkingen zijn in strijd met voornoemd art. 3 EVRM.

Verzoekers brengen diverse stukken en/of onderzoeken bij waaruit blijkt dat men in Armenië minachtend neerkijkt naar mensen met psychische tekortkomingen en de situatie waarin verzoeker zich bevond en zich daadwerkelijk voortdeden.

Dat het eveneens duidelijk is dat verzoekers een inhumaan leven hebben beleefd in het land van herkomst en zulks ongetwijfeld zullen herleven bij hun terugkeer, daar zij wedermaal zullen worden

geconfronteerd met de ernstige bedreigen en vervolgingen aldaar de welk zij tijdens hun asielrelaas hebben aangehaald, doch door de Belgische overheid niet werden onderzocht:

"Armenia's mentally ill remain the most vulnerable members of society. According to official data, in 2007 in Armenia there were 42,357 registered mentally ill patients under surveillance of disease prevention institutions¹⁸². The exact number of people in need for treatment is unknown, the real number should be higher than official data, not all persons with mental disorders are registered in Armenia, but for sure it can be stated that the needs are high in psychiatric care. Psychiatric service in Armenia is currently in restructuring and transition. But it faces many problems. On one hand there are a lot of problems inherited from the Soviet system, on the other hand there is necessity to accept and implement values of modern psychiatry and human rights."

"Low level of psychiatric care in community level: In Armenia psychiatric care is still exclusively provided in specialized mental health hospitals and social psycho neurological centres. There are some attempts to developing community mental health services usually supported by international organizations. As for home care and treatment "(...) But the majority of relatives of people with mental health problems have difficulty in organizing their care at home and the existing dispensaries do not have the resources of providing services in communities.(...)2"

"Lack of services for mildly affected or stable patients: Those who have less severe mental illness outside have no alternative treatment. (...) "For mildly affected or stable patients with mental health problems, the situation after hospitalization is worse. These patients can often not be discharged from psychiatric hospitals since families do not accept them after hospitalization and there are no other facilities where they can be referred to.3"

"Stigmatization of patients with mental health problems remains a challenge for both families and society as a whole. "Those who suffer from mental illness in Armenia are all too often stigmatized. It is very common for families to hide relatives with mental health problems, scared that the relative will be excluded from the community if they ventured out in public. Those who are not able to care for their ill relatives at home resort to psychiatric hospitals.4"

In a context where most people live with their extended family, stay in hospital can become indefinite when families refuse to have the patient return home.

"The Section 19 of the Act on social protection of disabled defines work conditions of disabled that employers have to insure, such as for disabled of I and II disability group it is defined short working time-no more than 36 hours per week, and in general all employers should create necessary work conditions for disabled. In practice the employees refrain from giving job to disabled persons. The number of employed disabled capable to work is very low. "The situation in this sphere after the collapse of the USSR worsened, because in the Soviet period enterprises for the blind, deaf and other people with disabilities had functioned. After the recognition of the country's independence, most of enterprises were closed in Armenia, including those for people with disabilities as well."(...)5 The work places and conditions do not fit to disabled persons' needs. On the other hand, the disabled themselves are not ready for work requirements existing in Armenian labour market. The process of professional education and job provision of disabled is insufficient.

"(...)This process will continue every year, until inclusive education is implemented in all the schools of Armenia. In spite of these initiatives, a number of priority issues remain unresolved in the system of special education: The buildings of special schools and schools carrying out inclusive education are in very poor condition in terms of sanitary facilities, and the special schools need capital repairs. Centers for medical, psychological, and pedagogic assessment of children in need of special education have not been created. The special education specialists need comprehensive training.(...)"

Actual access to specialised institutions and care for returnees: As a whole it can be stated that the access to all the fields in the public life is not provided for people with disabilities in Armenia.

"Access to educational institutions: According to the UNICEF in Armenia, as of 2007 "More than half of the 10,000 children enrolled in 52 special schools providing free education, food and boarding are from socially vulnerable families. After leaving these institutions many of these children are at risk of being trafficked.(...) Most kindergartens and schools are still unable to provide services to over 8,000 children registered as disabled in Armenia, and the majority of them remain excluded from special and

mainstream education. Many children with disabilities are identified late and the early intervention services are not available at community level."

"Stigmatization: It is very painful issue for such traditional country as Armenia. The society considers the disability as "problem", and the persons having disability as helpless and dependent, who always need permanent care and medical assistance and are considered as a "burden" for the family. Many families where a child with disabilities lives keep their child isolated. "First the centers had difficulty in finding disabled children, as many parents were ashamed even to walk in the yard with their disabled children. "Often the neighbors did not know that there is a disabled child living next door. It was difficult to persuade the parents to bring their children to school. (...)"

Deze omstandigheden volstaan slechts voor regularisatie als de verzoeker zich in een "prangende humanitaire situatie" bevindt, d.w.z. dat de situatie "dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is.

Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Hiermee benadrukt de minister dat, indien de vreemdeling geen langdurige asielprocedure kan invoeren of zich niet in één van de hierna vermelde situaties bevindt, het antwoord op de aanvraag toch gunstig kan zijn: zoals reeds gezegd behoudt de overheid zijn volle appreciatiebevoegdheid om m.b.t. om het even welke reden gunstig te beslissen. Doch, hiervoor bestaat uiteraard geen enkele waarborg, en de vreemdeling kan er van uitgaan dat het antwoord van DVZ, gebruik makend van zijn appreciatiebevoegdheid, eerder ongunstig zal zijn. Het komt er dan op aan te weten of de weigering afdoend gemotiveerd is. Zo kan een (afgewezen) asielzoeker die zich niet op de voornoemde onredelijk lange duur kan beroepen, toch nuttig bij het indienen van een aanvraag invoeren een langdurig (wettig) verblijf in België, bijvoorbeeld als student voorafgaand aan het indienen van een asielaanvraag (RvS 9 december 1997, nr. 70.133, Rev.dr.étr. 1997, 555, noot François Bienfait; 7 mei 1998, nr. 73.518). Ook een vreemdeling wiens beroep tegen een weigering van een recht op verblijf op grond van art. 10 of art. 40 Vw. (gezinshereniging), naargelang het geval, sedert 3 of 4 jaar hangend is en in het bezit is van een bijlage 35, kan nuttig een aanvraag op grond van art. 9 Vw. indienen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05/10/2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis vw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigen noch[t]s zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekers beroepen zich derhalve op art. 3 van het EVRM, dat een absolute bescherming biedt, zodat schendingen ervan steeds verboden zijn.

Dat in Armenië geen mentaliteitswijziging heeft voortgedaan, tevens geen zodoende systeem voorhanden is om dergelijke mensen op te vangen en te beschermen.

Dat verzoekers zich - rekening houdende met de medische gesteldheid van verzoekers en de daaraan gekleefde bewezen heersende verstoting en discriminatie in Armenië tot een zeer kwetsbare groep behoren - hebben begeven in een situatie die in strijd is met het EVRM en hun terugkeer een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en voeren onstuitbaar ernstige en zwaarwichtige gronden aan om zulks te staven.

Verzoekers beroepen zich tevens op art. 8 van het EVRM. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens aanvaarde herhaaldelijk dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM.

Verzoekers voegen tevens diverse school- en integratieattesten toe aan onderhavige aanvraag en tonen derhalve aan dat een onderbreking van hun sociale relaties een schending uitmaakt van voornoemd artikel (Stukken 2 e.v.).

Het begrip privéleven is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist bijgevolg geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Uit de naar voren gebrachte stukken blijkt overduidelijk dat verzoekers een zeer hechte band met de Belgische samenleving hebben gecreëerd.

Uit wat voorafgaat kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers dan volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende de prangende humanitaire situaties voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.

Het verblijf van verzoekers in België is de enige oplossing, met dien verstande dat zij zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden, dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Zoals hier voren vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich hoofdzakelijk gebaseerd op punt 2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden noch[ta]ns zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens de toepassing van punt 2. van de instructie, het schoollopen van het kind en hun uitstekende integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

"Dat ten zesde verzoekers hun kind alhier school lopen en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren."

Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en haar eigen praktijk in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben de bevoegde staatssecretaris en verwerende partij diverse keren publiekelijk beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid en zulks o.a. op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

“De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3”

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker en zijn ernstige psychische problemen nl.:

“Dat ten zevende verzoeker ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zal instellen op basis van ernstige medische elementen en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. !

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip “adequate behandeling” zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische

behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen.

Gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofd van verzoeker zou de onderbreking van zijn behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen. Deze stukken zullen eerstdaags aan het dossier worden gevoegd.”

Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding dat medische problemen niet kunnen worden behandeld in een 9bis vrw. procedure, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoeker en/of zijn psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoeker grondiger dienen te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – deels legaal verblijf van quasi 3 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoeker – de toepassing van hun situatie aan punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofdte van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Dat ten vierde verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

"Dat ten achtste in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden."

Het ontbreken van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers zich naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren.

Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.”

4.1.2.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Waar verzoekster de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Allereerst betoogt verzoekster dat zij haar aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd voornamelijk heeft gestoeld op *“de regularisatiecriteria”* die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

De bewering van verzoekster dat medewerkers van de beleidscel van een voorheen bevoegd staatssecretaris en leden van de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben verklaard dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 nog steeds gelden voor wie eraan voldoet doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op verklaringen die zouden zijn afgelegd door een vroegere staatssecretaris, door leden van zijn beleidscel of door bepaalde ambtenaren. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting omtrent allerhande niet in de wet voorziene criteria ook niet aan dat verweerder enig door haar aangebracht feitelijk gegeven over het hoofd heeft gezien of dat verweerder enig gegeven incorrect heeft beoordeeld. Verzoekster zet uitvoerig uiteen dat zij en haar echtgenoot in behandeling zijn omdat zij ernstige psychische problemen hebben en dat zij omwille van deze problemen in hun land van herkomst worden geminacht en er worden geconfronteerd met ernstige bedreigingen en vervolgingen die van die aard zijn dat er kan worden gesproken van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij gaat met haar kritiek echter voorbij aan de concrete vaststelling die door verweerder werd gedaan, met name dat zij haar beweringen niet staft met een begin van bewijs en dat de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaat. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd slechts kopieën van de eerste bladzijde van haar paspoort en dat van haar echtgenoot en kind en een bewijs van schoolbijwoning van haar kind voegde. Er kan derhalve geenszins worden geconstateerd dat verweerder op incorrecte gronden motiveerde dat verzoekster

geen stukken aanbracht waaruit zou kunnen worden gededuceerd dat zij bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Daarenboven dient de Raad vast te stellen dat verzoekster op het ogenblik dat zij een asielaanvraag indiende uitdrukkelijk verklaarde dat haar gezondheidstoestand “goed” was en zij dus toen haar hiertoe de kans werd gegeven niet aangaf enig ernstig mentaal gezondheidsprobleem te hebben. Los van het feit dat niet kan worden ingezien welk actueel belang verzoekster nog heeft bij haar grief dat haar echtgenoot zich niet naar Armenië kan begeven om medische redenen, nu hij reeds werd overgebracht naar dat land, moet ook worden geduid dat geen enkel stuk voorligt dat toelaat te concluderen dat deze man ernstige medische problemen had die een invloed konden hebben op verzoeksters situatie. Haar echtgenoot verklaard toen hij door verweerder werd gehoord trouwens evenzeer dat zijn gezondheidstoestand “goed” was en er op medisch vlak “geen problemen” waren.

Verzoekster zet nog uiteen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk aanvaardde dat sociale of zakelijke contacten met andere personen kunnen vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Aangezien zij bij haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd geen bewijzen voegde waaruit kan worden afgeleid dat zij sociale of zakelijke contacten met andere personen in België heeft die van die aard of intensiteit zijn dat zij onder de bescherming vallen van voormelde verdragsbepaling kan niet worden aangenomen dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte door erop te wijzen dat “gewone sociale relaties” niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft trouwens ook gemotiveerd dat een grote vrienden- en kennissenkring en elementen die wijzen op een integratie gegevens zijn die slechts nuttig zijn bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij heeft dus wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekster verwees naar sociale contacten met anderen. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verklaringen inzake de kennis van het Nederlands, de werkbereidheid, de grote vrienden- en kennissenkring en de andere elementen die wijzen op een zekere integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster gaat met haar betoog niet alleen volledig voorbij aan het feit dat er geen documenten werden aangebracht die wijzen op het bestaan van “*prangende humanitaire situaties*”, zij maakt ook niet aannemelijk dat zij feiten aanbracht die in andere gevallen wel aanleiding gaven tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid. Zij bewijst evenmin dat verweerder haar aanvraag niet “*op zijn waarde*” beoordeelde en er blijkt geenszins dat verweerder deze aanvraag weigerde omdat niet werd voldaan aan de criteria die zijn opgenomen in een instructie.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing kan ook duidelijk worden afgeleid dat verweerder rekening hield met het feit dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf melding maakte van het feit dat haar kind in België naar school gaat en dat diende te worden voorkomen dat dit kind een schooljaar zou verliezen. Verweerder stelde immers dat het feit dat verzoeksters kind naar school gaat in casu niet kan worden aanzien als een buitengewone omstandigheid daar niet wordt aangetoond dat deze scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en aangezien dit kind geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is behoeft. Verzoekster toont niet aan dat deze motivering uitgaat van een incorrecte argumentatie en dat haar dochter, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen in de kleuterklas zat, geen verder onderwijs in Armenië kon volgen zonder een schooljaar te verliezen.

In tweede instantie voert verzoekster aan dat zij haar aanvraag heeft gesteund op haar psychische problemen en deze van haar echtgenoot en dat verweerder zich niet vermocht te beperken tot de vermelding dat medische problemen niet kunnen worden behandeld in het kader van een aanvraag die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Verweerder heeft zich echter niet beperkt tot deze stelling, doch heeft, zoals reeds gesteld, tevens aangegeven dat verzoekster zelfs geen begin van bewijs aangaande haar beweringen aanbracht. Gezien het voorgaande kan zij niet voorhouden dat verweerder onterecht naliet te onderzoeken of haar echtgenoot de psychische en fysieke capaciteit had om een reis te ondernemen. Zoals reeds eerder werd opgemerkt is haar echtgenoot daarenboven al gerepatrieerd naar Armenië en blijkt bijgevolg wederom niet welk actueel belang zij nog heeft bij de grief dat de mogelijkheden van haar echtgenoot om te reizen niet nader

werden onderzocht. De Raad wijst er, louter ten overvloede, op dat verweerder heeft uiteengezet dat werd vastgesteld dat verzoekers *"gereisd hebben met een Schengenvisum"*, zodat niet kan worden aangenomen dat verweerder diende uit te gaan van de veronderstelling dat verzoekster en haar echtgenoot problemen hadden om zich te verplaatsen teneinde een visum aan te vragen. Verweerder heeft daarenboven gewezen op de mogelijkheid om een visum aan te vragen via een koerierdienst en verzoekster toont niet aan dat haar stelling dat een koerierdienst geen officiële documenten kan vervoeren enige grond heeft.

In zoverre verzoekster in wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van haar middel nogmaals *"het vergevorderde stadium van [haar] integratie"* aanvoert kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel en te benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

Door toe te lichten dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen omstandigheden van overmacht zijn en dat verweerder een discretionaire bevoegdheid heeft om te bepalen wat als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard bewijst verzoekster niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij geen dergelijke buitengewone omstandigheid aantoonde of dat hij een incorrecte invulling gaf aan dit begrip.

In een vierde onderdeel van haar middel poneert verzoekster dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst van een vreemdeling een buitengewone omstandigheid kan impliceren en dat verweerder niet onderzocht of zij zich vanuit Armenië op legale wijze naar de bevoegde Belgische diplomatieke post in Rusland kon begeven. Zij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf echter een eventuele onmogelijkheid om zich op legale wijze naar de bevoegde Belgische diplomatieke post in Rusland te begeven niet aangevoerd, zodat verweerder hieromtrent ook geen standpunt diende in te nemen. Verweerder heeft voorts verwezen naar de mogelijkheid om een visum aan te vragen via een koerierdienst.

De uiteenzetting van verzoekster geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.1.2.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster de kans had om de door haar vereist geachte toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

4.1.2.4. In zoverre het nog de bedoeling is van verzoekster om in haar eerste middel ook de schending van het evenredigheidsbeginsel aan te voeren – zij stelt dit niet uitdrukkelijk in de hoofding van haar middel, doch verwijst hier wel naar in haar uiteenzetting – moet worden aangegeven dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat – de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – deels legaal verblijf van quasi 3 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoeker – de toepassing van hun situatie aan punt 2. van de regularisatiecriteria – de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

4.2.2.1. Nu verzoekster met haar uiteenzetting geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.2.2. Wat betreft de voorgehouden schending van het evenredigheidsbeginsel, kan het volstaan te verwijzen naar wat hieromtrent reeds werd gesteld bij de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door verzoeker en ook voor zover het door verzoekster werd ingesteld tegen de tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Verzoekster heeft voorts geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting in op vijftwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK